

Sygn. akt *IV Ka 731/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant st. sekr. sąd. Hanna Płaska

przy udziale Fabioli Furlani - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

w dniu 13 sierpnia 2019 roku

rozpoznawał sprawę **M. C. (1)** s. L. i M. ur. (...)

w B.

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 12 kwietnia 2019 roku sygn. akt III K 516/17

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w łącznej kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt IV Ka 731/19

UZASADNIENIE

M. C. (1) oskarżony został o to, że:

w dniu 22 stycznia 2017r. w(...) F. P. przy ulicy (...) groził M. P. pozbawieniem życia, oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2019r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie sygn. akt III K 516/17

1. uznał oskarżonego M. C. (1) a winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;
2. wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 150 złotych i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi;
3. zasądził od oskarżonego M. C. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. P. kwotę 1848 złotych tytułem zwrotu kosztów pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi P. K..

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku tj.:

- art. 7 k.p.k. polegającą na tym, iż Sąd ocenił zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez nieuzasadnioną odmowę waloru wiarygodności i spójności wyjaśnieniom oskarżonego oraz świadków K. C., M. C. (2), L. C., w sytuacji w której korespondowały ze sobą, a także poprzez uznanie zeznań pokrzywdzonego oraz świadka I. K. za konsekwentne i spójne;

- art. 170 § 1pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy ze wskazanych podczas rozprawy w dniu 13 kwietnia 2019r. akt toczących się postępowań, w sytuacji gdy uwidaczniały one konflikt pokrzywdzonego z członkami rodziny C..

Mając powyższe zarzuty na uwadze wniósł o:

1. Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu

Względnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługiwała.

W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest jakichkolwiek podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy rzeczonych przepisów postępowania.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie oparte zostały o wszechstronną , wnikliwą i kompleksową analizę ujawnionych w sprawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów , chronionej treścią art.7 kpk. Natomiast lektura uzasadnienia sporządzonego przez Sąd orzekający, dowodzi że jest ono bardzo szczegółowe i odniesiono się w nim do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, w sposób przewidziany treścią art.424 kpk. Sąd odwoławczy w pełni się z nim utożsamia, wobec czego czuje się zwolniony od ponownego szczegółowego przywoływania tych samych okoliczności.

Apelacja obrońcy w zakresie podniesionego zarzutu obrazy przepisów postępowania, podejmuje w gruncie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustalenia Sądu Rejonowego, prezentując nader wybiórczą i subiektywną optykę dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń. Argumenty przywołane przez autora apelacji żadną miarą nie mogą przekonywać co do tego, iżby dowody, które stanowiły dla Sądu I instancji podstawę ustaleń faktycznych ocenione zostały w wadliwy sposób i obarczone były takimi mankamentami. Tymczasem to właśnie apelujący usiłuje w sposób dowolny wykazać prawdziwość tez postawionych w swym środku odwoławczym, zasadzając je wyłącznie na własnych subiektywnych ocenach i przekonaniach, natomiast przywołana tamże argumentacja, z przytoczonych powodów, w żaden sposób nie może zostać uznana za uprawnioną z punktu widzenia zasady swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Odnosząc się zaś bardziej szczegółowo do podniesionego zarzutu odwoławczego, stwierdzić należy, co następuje :

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów poczyniona przez sąd I instancji jest bezstronna, pełna i wolna od błędów faktycznych czy logicznych oraz zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast próby jej podważenia

przez skarżącego są niczym innym jak zwykłą polemiką ze swobodną oceną dowodów, co czyni zarzut obrazy art.7 kpk niezasadny.

Skarżący postawił Sądowi I instancji zarzut naruszenia art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów.

Odnosząc się do tego zarzutu, stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Nadto, jak wielokrotnie podkreślano zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, istotnym czynnikiem kształtującym przekonanie sądu o wartości osobowego środka dowodowego są spostrzeżenia i wrażenia odniesione w toku bezpośredniego przesłuchania na rozprawie.

Kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów lub logicznej błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2004r IV KK 323/03 Prok. i Pr. 2004/8/9).

Skoro więc ocena zebranych w sprawie dowodów, a więc wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków i dokumentów dokonana została przez Sąd Rejonowy z należytą starannością i wnikliwością, nie zawiera błędów natury logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, to pozostaje ona pod ochroną art.7 kpk.

Obrońca nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonych, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

W istocie bowiem apelacja zawiera po prostu odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadza się do założenia, że zeznania pokrzywdzonego i I. K., którzy zeznawali „niekorzystnie” dla oskarżonego, są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego oraz wspierające je zeznania K. C., L. C. i M. C. (2).

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, zeznania pokrzywdzonego i I. K. są konsekwentne i stanowcze i ze sobą zbieżne. Nadto mają swoje potwierdzenie co do przebiegu części zdarzenia w zapisie monitoringu. Także w tym aspekcie w pełni przekonują wywody Sądu Rejonowego zawarte w pisemnych motywach wyroku.

Sąd odwoławczy dzieląc w całości argumentację zawartą w rzeczowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, pragnie w pełni się do niej odwołać, nie dostrzegając w związku z tym konieczności ponownego jej szczegółowego przytaczania.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż merytoryczna ocena dowodów w myśl obowiązujących przepisów procesu karnego, należy do sądu orzekającego, który zachowuje bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi osobami. Lektura protokołów przesłuchania zawierających zazwyczaj treść wystylizowaną przez protokolant, z istoty rzeczy pełną ocenę ogranicza. Spostrzeżenia i wrażenia wynikające z bezpośredniego kontaktu z osobą przesłuchiwaną, umożliwiające ocenę poziomu intelektualnego przesłuchiwanej osoby, jej stanu emocjonalnego w czasie wypowiedzania się, a także jej zachowania się i sposobu formułowania wypowiedzi, nie są obojętne dla kształtowania poglądu o wiarygodności przedstawionej relacji.

Tak więc w sytuacji, gdy kontrola apelacyjna uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu (art.410 kpk), nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Należy przypomnieć, że w tej kwestii Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał swoje stanowisko (między innymi w wyrokach z 24 listopada 1975r, II KR 254/75, OSNKW 1976 z.2 ,poz.28; z 4 listopada 1977r – V KR 176/77, OSNKW 1978, z.1, poz.7 oraz z 4 grudnia 1973r – III KR 302/73, OSNKW 1974, z.4, poz.70).

Podnoszenie przeciwko ocenie zeznań pokrzywdzonego i I. K. – dokonanej przez Sąd Rejonowy w sposób spełniający wszystkie omówione wyżej wymagania procesowe, na co wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku – tych samych zarzutów, które były przedmiotem rozważań i krytycznej analizy Sądu Rejonowego, jest więc bezskuteczne.

Sąd odwoławczy nie podziela twierdzeń apelującego, jakoby pokrzywdzeni mieli interes w tym, aby w sposób, który nie odpowiada prawdzie, przedstawić stan faktyczny.

Oceniając zeznania pokrzywdzonego M. P. i I. K., trzeba podkreślić brak jakiegokolwiek tendencyjności czy złośliwości w ich relacjach. Chcąc zatem zdyskwalifikować te dowody, należałoby przyjąć, że w toku całego postępowania świadczili w złej wierze, że zdecydowali się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną.

Sąd odwoławczy nie dostrzega też uchybienia Sądu w oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z akt toczących się postępowań, które wskazywały na istniejący konflikt pokrzywdzonego z członkami rodziny C., skoro fakt ten wydaje się nie budzić żadnych wątpliwości i nie wymaga dalszego dowodzenia.

Mając na uwadze powyższą argumentację, uznać należy, iż rozstrzygnięcie uznające winę oskarżonego M. C. (1) w zakresie przypisanego mu czynu, zasługuje na pełną akceptację.

Orzeczenie o kosztach sądowych oparto o brzmienie przepisów art. 636§1 kpk,.